

Stadsboerin

Waarde Lady Angelina,

Als u niet had meegedaan aan het Groot Dictee der Nederlandse Taal dat afgelopen week in Den Haag plaatsvond, en als ik dat dictee niet had geschreven en daarom aanwezig moest zijn in Den Haag, dan had ik u nooit ontmoet. Dan had ik niet eens geweten wie u was en dan was er misschien heel veel moois niet gebeurd. Maar dat zegt niets, dat ik u niet kende. De organisatoren van het dictee reikten me vooraf een mapje uit waarin de namen van de diverse deelnemers stonden. De deelnemers waren keurig onderverdeeld in prominente Nederlanders en prominente Vlamingen, met daarnaast onbekende Nederlanders en onbekende Vlamingen, maar ik moet toegeven dat veel van de bekende Nederlanders en Vlamingen mij totaal onbekend waren.

Caroline de Bruyn schijnt een bekende Nederlander te zijn, maar ik ken haar niet. Helaas misschien. Hetzelfde geldt voor de bekende Vlamingen Karen Damen, Christophe Deborsu en Barbara Rottiers, maar je geloof ik niet uitspreekt als 'rot-jee'. Of juist wel?

Enfin, één van de prominente Vlamingen kende ik gelukkig wel. Dat was een oud-hoofdredacteur van Humo, dat scheelde weer.

Zo leek het alsof ik toch niet helemaal onwetend was.

Maar goed, Lady Angelina, op Wikipedia lees ik dat u een stadsboerin bent. Dat klinkt sympathiek, maar u zingt ook. En dat vind ik nog veel sympathieker.

En terwijl u toch behoorlijk wat fouten in uw dictee had, kwam u na afloop zo spontaan op me afgerend. Dat nam me voor u in.

U maakte hoe dan ook een sympathieke indruk op mij. In het algemeen leken de prominente Vlamingen mij een stuk vriendelijker dan de prominente Nederlanders, misschien omdat ze met zijn allen

in een bus hadden gezeten en daar al het nodige achterover hadden geslagen.

Maar goed, de reden van mijn schrijven is om te beginnen eenvoudig: waarom deed u mee aan het dictee?

Wat bezielde u?

Dat kun je natuurlijk aan iedereen vragen, waarom doen mensen in godsnaam mee aan zo'n dictee. Dat is toch puur masochisme?

Maar ik vind de vraag bij u net iets dringender dan bij de andere deelnemers, omdat het niet voor de hand ligt dat een stadsboerin een obsessie heeft met spelling.

Ik begrijp trouwens dat u ook accordeon speelt.

Zouden wij elkaar kunnen ontmoeten in een hotelkamer? Niet voor seks, maar voor de accordeon.

Ik lig in bed, overmand door melancholie.

Zo begint het.

U zit op een stoel Lady Angelina te wezen en speelt op de accordeon. Zingen mag ook, maar het hoeft niet.

Als u moe bent, haal ik het woordenboek onder mijn kussen van

daan en oefenen we moeilijke woorden, wat de melancholie alleen zal vergroten.

Mocht u niet bereid zijn zomaar voor me op te treden, dan kunnen we vooraf een vergoeding afspreken, maar ik hoop dat u begrijpt dat 250 euro exclusief reiskosten voor een avondje op de accordeon het maximale is wat een armlastige en aan melancholie lijdende schrijver kan betalen.

Het spijt me trouwens dat ik na afloop zo snel verdwenen was, maar mijn vriendin wilde vlug naar huis. Althans, dat zei mijn chauffeur. Mijn vriendin beweerde bij hoog en bij laag dat ze helemaal niet vlug naar huis had gewild.

Is het nog laat geworden, daar in Den Haag?

Liep het nog uit de hand?

Als iets mij ooit aan een orgie heeft doen denken, is het wel het Groot Dictee. Dat zegt wellicht iets over mijn onschuld, maar wellicht ook iets over het dictee en de prominente Nederlanders en Vlamingen die daar aanwezig waren, en die in sommige gevallen rechtstreeks uit een parodie op het werk van

De Sade leken te zijn weggelopen.

Als De Sade nog had geleefd, had hij zijn 120 dagen van Sodom aangepast en elke uitspatting laten beginnen met een dictee.

Hoe gaan we dit nu concreet aanpakken? Want ik heb niet het eeuwige leven. Als ik net zo lang op u moet wachten als België op een federale regering, dan zal de lust om u accordeon te horen spelen geleidelijk verdwijnen.

Op het internet zie ik u trouwens met accordeon en rode laarzen op treinrails staan. Doet u maar gewoon gympies aan.

Waar treedt u zool op?

En wie is uw publiek?

Hebt u kinderen, en zo nee: waarom niet?

En waarom hebt u zich Lady Angelina genoemd? Ik bedoel, zou Juffrouw Joke geen beter pseudoniem voor een stadsboerin zijn geweest?

En wat bedoelt u eigenlijk precies met stadsboerin? Hebt u geiten in de achtertuin? Of een koe in de garage?

Ach, Angelina, roem is zoals bekend een tweesnijdend zwaard. Ik heb dat lang geleden al eens gezegd en ik besepte dat weer toen ik u zag, daar in Den Haag.

Het dictee als voorwendsel voor een orgie.

Eerst het dictee. En dan de rest. Wie meer dan tien fouten heeft, krijgt een lijfstraf. Dat weten de kijkers niet. Wat er allemaal gebeurt als de cameraploegen weer zijn vertrokken.

De kijkers zitten thuis tevergeefs te wachten op een lijfstraf.

U kunt mij vinden in New York, de maand februari zal ik gedeeltelijk in Polen doorbrengen.

Nogmaals: geen seks. Alleen accordeonmuziek, het dictee, melancholie en lijfstraffen.

Tot spoedig.

Vriendelijke groet,
Arnon Grunberg

**Zouden wij
elkaar kunnen
ontmoeten
in een
hotelkamer?
Niet voor seks,
maar voor
de accordeon**